

Creșterea spirituală (5)

Drumul spre a deveni matur spiritual

Texte biblice: Luca 18,18-26; Filipeni 3,7-14; Galateni 4,19

Cuprins

Introducere

A vedea înseamnă a urma

A crește

Introducere

Într-un anumit sens în această serie de articole noi parcurgem un drum invers. În articolele anterioare am văzut rezultatul final al maturizării, în timp ce noi abia acum vrem să privim drumul care conduce într-acolo. Însă mie mi se pare ca acesta să fie un procedeu logic. Cine face o călătorie trebuie să se întrebe mai întâi unde este ținta sa, înainte să poată stabili traseul pe care îl are de parcurs. Cine vrea să fie „matur”, trebuie mai întâi să aibă o idee despre felul cum arată maturitatea. Cine vrea să crească trebuie să știe „spre ce” trebuie să crească. Reciproc desigur prin aceasta nu se spune totul. Este indispensabil să se cunoască ținta finală; dar este tot așa de indispensabil să se cunoască și traseul într-acolo. Cine nu cunoaște ținta, nu poate stabili traseul. Dar cine nu știe traseul niciodată nu va ajunge la ținta sa. Articolele anterioare au fost importante pentru a cunoaște ținta finală a procesului de maturizare. Dar citirea unor astfel de articole poate fi și foarte deprimantă și descurajatoare. Cine a ajuns la defileul unui munte și de acolo poate privi masivul muntos, poate fi foarte descurajat când vede cât de departe este încă ținta călătoriei lui. Însă ținta articolelor anterioare nu a fost nicidecum descurajatoare, ci dimpotrivă. Am spune mai degrabă, că aceste articole au vrut să prezinte o țintă finală, care este așa de atrăgătoare, că credinciosul nu vrea nimic altceva decât să ajungă la ea.

A vedea înseamnă a urma

Cât de deseori s-ar descurajat Avraam pe drumul credinței sale, dacă la începutul acestuia nu ar fi văzut pe »Dumnezeul slavei« (Faptele Apostolilor 7,2)? Fiecare pas pe drumul credinței sale era greu, dar fiecare pas era și un pas mai aproape de slava pe care el a văzut-o la început. Același lucru găsim și la apostolul Pavel. La începutul drumului său de credință a văzut slava lui Hristos (Faptele Apostolilor 22,17 și versetele următoare; 26,13.16; 1 Corinteni 9,1), și aceasta era așa de măreață, că mai târziu el a scris despre ea: »dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Mai mult decât atât, privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca gunoaie, ca să câștig pe Hristos ... ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui ... alerg înainte căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos ... dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus« (Filipeni 3,7-14). Slava, pe care Pavel a văzut-o la început, era marea țintă spre care se arunca în toată viața sa: »ca să câștig pe Hristos«; »ca să-L cunosc pe El«; »alerg înainte, căutând să-l apuc«; »alerg spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus«.

Un motiv, pentru care unii creștini nu vor să crească, este acela, că ei „au văzut” puțin sau nu au văzut nimic din această slavă. Ei socotesc ce ar putea eventual să-i coste creșterea, și deoarece

știu puțin despre avantajele imense, cheltuielile sunt prea mari pentru ei. Și de aceea ei nu cresc, cu atât mai mult cu cât „sunt siguri că totuși vor ajunge în cer”. Tânărul bogat nu a vrut să-L urmeze pe Domnul, deoarece prețul a fost literalmente prea mare pentru el (Luca 18,18-26), și aceasta a fost din cauză că el a văzut într-adevăr ceva din Isus – căci altfel nu ar fi venit la El, și nu L-ar fi întrebat de drumul pe care el în realitate ar fi trebuit să-l cunoască -, dar el nu a văzut destul. Uimitor este că același lucru pare să fie valabil și pentru Petru imediat după aceea; și el calculează prețul și constată că pe partea creditului este prea puțin în comparație cu cheltuielile avute (versetul 29 și următoarele). În chip ciudat pare că Domnul după aceea mai așează ceva deasupra, spunând unde conduce mersul pe urmele Lui: este drumul prigoanelor, suferințelor și răstignirii (versetele 31-34)! Ce avea nevoie nu numai tânărul bogat, ci și ucenicii aveau nevoie devine clar în evenimentul care are loc imediat după aceea: ochii lor trebuiau deschiși (versetele 35-43). Orbul din Ierihon și-a căpătat vederea, și imediat după aceea citim: »a mers după Isus, slăvind pe Dumnezeu« (versetul 43). Imediat după aceea urmează iarăși o întâmplare legată de „vedere”: Zacheu s-a ascuns într-un pom, și »căuta să vadă care era Isus« (Luca 19,3). Totul se învâрте în jurul „vederii”. Cine o dată a văzut cu adevărat cine este Isus, renunță la totul pentru El. De aceea Zacheu spune: »Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit« (versetul 8).

Diferența dintre ucenici în Luca 18 și Pavel în Filipeni 3 este că Pavel stă „după” lucrarea înfăptuită la cruce. Evanghelia după Marcu 10,32 spune despre ucenici: »Ei erau pe drum, suindu-se la Ierusalim; și Isus mergea înaintea lor. Ei erau uimiți și plini de teamă, urmându-L.« Dar în Filipeni 3 Pavel nu este nicidecum fricos să-L urmeze pe Isus, da, el era chiar gata să fie asemenea Lui în moartea Sa! Cum se poate așa ceva? Prin aceea că Pavel știe, ce ucenicii în Marcu 10 nu știau: învierea și glorificarea lui Hristos! Pavel a văzut personal pe Domnul înviat și glorificat. Începând din acest moment el vrea să crească spre El, oricât l-ar putea costa, chiar și până la moarte. Căci Pavel știe, că în cele din urmă toate acestea îl vor face să ajungă la Hristos Cel glorificat. Cine a văzut ceva din Hristos Cel glorificat nu este mulțumit numai să-L vadă cândva în glorie. Nu, El vrea deja acum să cunoască mai bine pe acest Hristos, să-L urmeze, să-I slujească și să-L glorifice, să se asemene cu El, să simtă cu El și să prezinte Chipul Său în lumea aceasta.

A crește

„Să devii tot mai mult asemenea lui Hristos” este același lucru cu „a crește spiritual”. Ne-am întâlnit de mai multe ori cu acest cuvânt „a crește”, ca în Efeseni 4,15 și versetele următoare și 2 Petru 3,18. În ambele texte Hristos este clar modelul și ținta finală a creșterii. Literalmente cuvântul grecesc pentru „a crește” înseamnă „a se mări, a se înmulți”. Un copil, care crește, se mărește în mărimea corpului. Un creștin, care crește, se mărește în cunoașterea spirituală, în roada Duhului, în capacitatea de diferențiere, în capacitatea de a purta responsabilitate, în cunoașterea voii lui Dumnezeu, și așa mai departe. Dar înainte de toate: Hristos „se înmulțește” în el. Hristos devine tot mai mult vizibil în el. Sau așa cum Pavel își dorește așa de frumos cu privire la galateni: »Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până când Hristos va lua chip în voi« (Galateni 4,19).

Pavel folosește aici o schimbare remarcabilă în vorbirea simbolică. În prima parte a frazei sunt galatenii, care trebuie să fie „născuți” din nou prin apostol, dar în partea a doua este Hristos, care trebuie să ia chip în (sau între, în mijlocul) galateni. Pavel nu folosește aici cuvântul „a naște”, ci „să ia chip”; acest cuvânt se referă însă la dezvoltarea embrionului în bebi în corpul mamei. Luat în sens riguros, sunt deci galatenii, prin care în cele din urmă Hristos „se va naște”, însă Pavel este cel care pentru aceasta are durerile nașterii! »Hristos să ia chip« în (sau printre) galateni înseamnă că galatenii încep să arate chipul lui Hristos (compară cu Coloseni 3,10). „Hristos ia chip în noi” înseamnă realmente: „Noi primim chipul lui Hristos.”

Devin iarăși puțin tehnic, dar se merită. În Romani 8,29 («pe aceștia i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său») cuvântul „asemenea” (în limba greacă: *symmorphos*) este înrudit cu „să ia chip” (*morphousthai*) din Galateni 4,19. Este intenția lui Dumnezeu, ca credincioșii să aibă același „chip” sau „formă esențială” (*morphè*) ca Isus Hristos; desigur, nu în ceea ce privește dumnezeirea Sa, ci în ceea ce privește umanitatea Sa. Filipeni 2,6-7 spune: El avea »chipul lui Dumnezeu« și a luat »chipul unui rob« (sau sclav). Practic aceasta înseamnă că: »Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.« (2 Corinteni 3,18). Aici expresia »suntem transformați« (*metamorphoumetha*) înseamnă literalmente „a schimba în înfățișare” (*morphè*).

Prin faptul că au acceptat minciuna, galatenii erau amenințați să piardă pe Hristos (compară cu Galateni 5,2.4). Hristos S-a născut pentru ei sub Lege (Galateni 4,4) și S-a dat pe Sine pentru ei (Galateni 1,4; 2.20), ca să-i elibereze din sclavia lumii, a păcatului, a Legii, a morții și de spiritul timpului. Toate acestea amenințau, în ceea ce privește pe galateni, să fi fost în zadar, prin aceea că ei stăteau în pericol să se pună sub Lege. Dacă Hristos trebuia din nou să ia chip în ei, aceasta ar însemna ca Evanghelia despre Hristos trebuia să câștige din nou influență asupra lor și El Însuși îi va elibera din nou din cursele legalității. Problemele noastre sunt probabil cu totul altele decât cele ale galatenilor. Dar aceasta nu schimbă nimic în faptul că Hristos vrea și trebuie să ia „chip” în fiecare din noi. Acesta este nucleul creșterii spirituale.

Cineva ar fi întrebat odată pe renumitul sculptor Michelangelo cum reușește dintr-un bloc de marmură să facă ceva așa de mareț, cum ar fi să sculpteze un cal. La aceasta el a dat răspunsul frumos: „O, aceasta este foarte simplu; când încep să lucrez la un astfel de bloc de marmură, dau la o parte tot ce nu este cal.” M-a impresionat ce ilustrare frumoasă este aceasta pentru adevărul biblic, că Hristos trebuie să ia „formă” în credincioși. Ca să obțină aceasta, Dumnezeu îndepărtează din viața noastră „simplu” tot ce „nu este Hristos”.

Sunt și alte texte în care se întâlnește expresia „creștere”. Unul din ele îl amintim pe scurt, deoarece de fapt el este un loc paralel la Efeseni 4,15 și versetele următoare, și anume Coloseni 2,19: »... ținându-ne strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit, prin încheieturi și legături, crește cu creșterea lui Dumnezeu.« Un alt text din epistola către Coloseni cere mai multă atenție: »De aceea și noi ... nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința deplină a voii Lui în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească, ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând rod în tot felul de fapte bune și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu« (Coloseni 1,9-10). Partea secundară de propoziție »aducând rod în tot felul de fapte bune și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu« conține două participii. Aceste două participii constituie într-un anumit sens un rezumat al însușirilor bune, pe care Pavel le enumeră mai înainte: »să vă umpleți de cunoștința deplină a voii Lui în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească, ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru«.

Să umbli într-un chip vrednic de Domnul – despre aceasta este vorba. Acesta este rezultatul final al creșterii spirituale. Să umbli în așa fel, ca El să poată avea plăcere de această umblare. Să umbli motivat de cunoașterea voii Sale, aceasta înseamnă, de ceea ce El așteaptă de la noi. Să umbli în orice fel de înțelepciune și pricepere (sau, înțelegere) duhovnicească, adică să ai »gândul lui Hristos« (1 Corinteni 2,16). Pavel se ruga ca aceasta să se împlinească cu privire la coloseni. El se arată conștient că aducerea unui astfel de rod este posibil numai »cu tăria slavei Lui (a lui Dumnezeu)«. Dar în timp ce el scrie aceste lucruri colosenilor, el pune totodată acest țel de urmat în responsabilitatea lor. Fără o cunoaștere a propriei responsabilități, dar și a dependenței de Dumnezeu, nu este posibilă nici o creștere adevărată. Se merită să remarcăm că Pavel nu folosește aici vorbirea simbolică, că noi vom fi „purtați” de Dumnezeu – cu toate că și aceasta este adevărat -, ci că noi trebuie să umblăm. Pentru aceasta trebuie noi înșine să punem un picior înaintea celuiilalt. Toată puterea pentru aceasta vine de sus, desigur; dar noi trebuie să umblăm. Într-un anumit sens Dumnezeu dă la iveală rodul în noi, dar privit din punctul de vedere

al responsabilității noastre noi trebuie să aducem rod. Dumnezeu ne revelează voia Sa, cum noi trebuie să acționăm și să umblăm, și El dă naștere în noi la voința și energia care fac posibilă această acționare și această umblare (Filipeni 2,13). Dar noi trebuie să acționăm, noi trebuie să umblăm. Și cine nu vrea aceasta este și rămâne un creștin, însă unul care rămâne bebi din punct de vedere spiritual. Aceasta nu este nici spre binecuvântarea lui și nici spre onoarea lui Dumnezeu.